

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 736/2019
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Младен Васић, адвокат из ..., против туженог ХК ПК „Јумко“ АД из Враћа, чији је пуномоћник Братимир Томић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1721/2018 од 13.11.2018. године, на седници одржаној 24.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1721/2018 од 13.11.2018. године.

Образложење

Основни суд у Враћу, пресудом П1 7/17 од 16.04.2018. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је поништио као незаконито решење туженог М 6255 од 13.10.2014. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и наложио туженом да врати тужиоца на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, у року од осам дана од дана пријема отправка пресуде (став први изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 129.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до коначне исплате, у року од осам дана од дана пријема отправка пресуде (став други изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 1721/2018 од 13.11.2018. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Враћу П1 7/17 од 16.04.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС и 55/14) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. У ревизији се указује да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, ревизијском разлогу прописаном одредбом члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП. Међутим, у том делу ревизијом се не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време и обављао послове ... до 15.10.2014. године, када му је на основу оспореног решења од 13.10.2014. године престао радни однос отказом уговора о раду, због повреде радне обавезе, зато што је 04.09.2014. године спавао на радном месту, што је комисијски констатовано, где је комисија тужиоца пробудила и на ове околности тужилац је дао изјаву. Пре доношења оспореног решења, тужени је доставио упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду. У истом је наведено, да је тужилац спавао на радном месту, што је поврђено од стране комисије, која је поднела захтев за покретање поступка против тужиоца. Тужени је на основу решења од 04.09.2014. године удаљио тужиоца са рада, због учињене повреде радне обавезе, уз констатацију да ће удаљење трајати од 04.09.2014. године до окончања поступка. Тужилац се на упозорење изјаснио и у свом изјашњењу није оспорио чињенице да је спавао на радном месту, али је изнео здравствене разлоге који су утицали на то да је спавао на радном месту у трајању од 15 минута. Тужилац је оспорио да је наведено решење потписано од стране овлашћеног лица. Пуномоћник туженог се у току поступка изјаснио да је наведено решење потписао он по овлашћењу директора.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правно је усвојен тужбени захтев тужиоца, тако што је поништено оспорено решење и обавезан тужени да врати тужиоца на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, због чега су у том делу неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

У спору из радног односа, суд законитост оспореног решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Одредбом члана 192. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) је прописано да, о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује: 1) у правном лицу – надлежни орган код послодавца, односно лице утврђено законом или општим актом послодавца или лице које они овласте и 2) код послодавца који нема својство правног лица – предузетник или лице које он овласти. Одредбом става 2. овог члана, да, овлашћење из става 1. овог члана даје се у писаном облику.

Правилан је закључак другостепеног суда да је тужени приликом доношења оспореног решења поступао незаконито, супротно члану 192. Закона о раду, због чега су се стекли разлози за поништај оспореног решења као незаконитог, зато што је потписано, односно донето од стране неовлашћеног лица, имајући у виду да тужени

није доказао да је приликом доношења оспореног решења поступао у складу са чланом 192. Закона о раду, јер суду није доставио писано овлашћење којим је ББ овлашћен да потпише отказни акт у конкретној ситуацији, као и да се ни из исказа сведока ВВ није могло закључити да је ББ имао овлашћење на потписивање решења о отказу уговора о раду, већ само да закључује уговоре о раду и уговоре о престанку радног односа, дакле, да поступа у случају запошљавања и споразумног раскида радног односа.

Како и из увода оспореног решења не произлази да је исто донето од стране овлашћеног лица у име туженог (по пуномоћју) и исто није потписано од стране в.д. генералног директора ВВ, то је оспорено решење о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду незаконито.

У ревизији се указује да је првостепени суд ценио доказ који је достављен током првостепеног поступка, овлашћење М 20596 (погрешно означен број као 2596) од 15.05.2014. године, које се налази у списима предмета, на основу кога је в.д. генералног директора ВВ, дао овлашћење правнику ББ да може „потписивати решења о удаљењу запослених са рада, решења о упозорењу и решења о отказу уговора о раду“. Међутим, иако је у образложењу првостепене пресуде наведено да је суд извео доказ читањем овлашћења М 2596 од 15.05.2014. године, из образложења првостепене пресуде не произилази садржина истог.

Како се одбија као неоснована ревизија туженог, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, већ се тужени као ревидент упућује на образложење побијане пресуде да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић